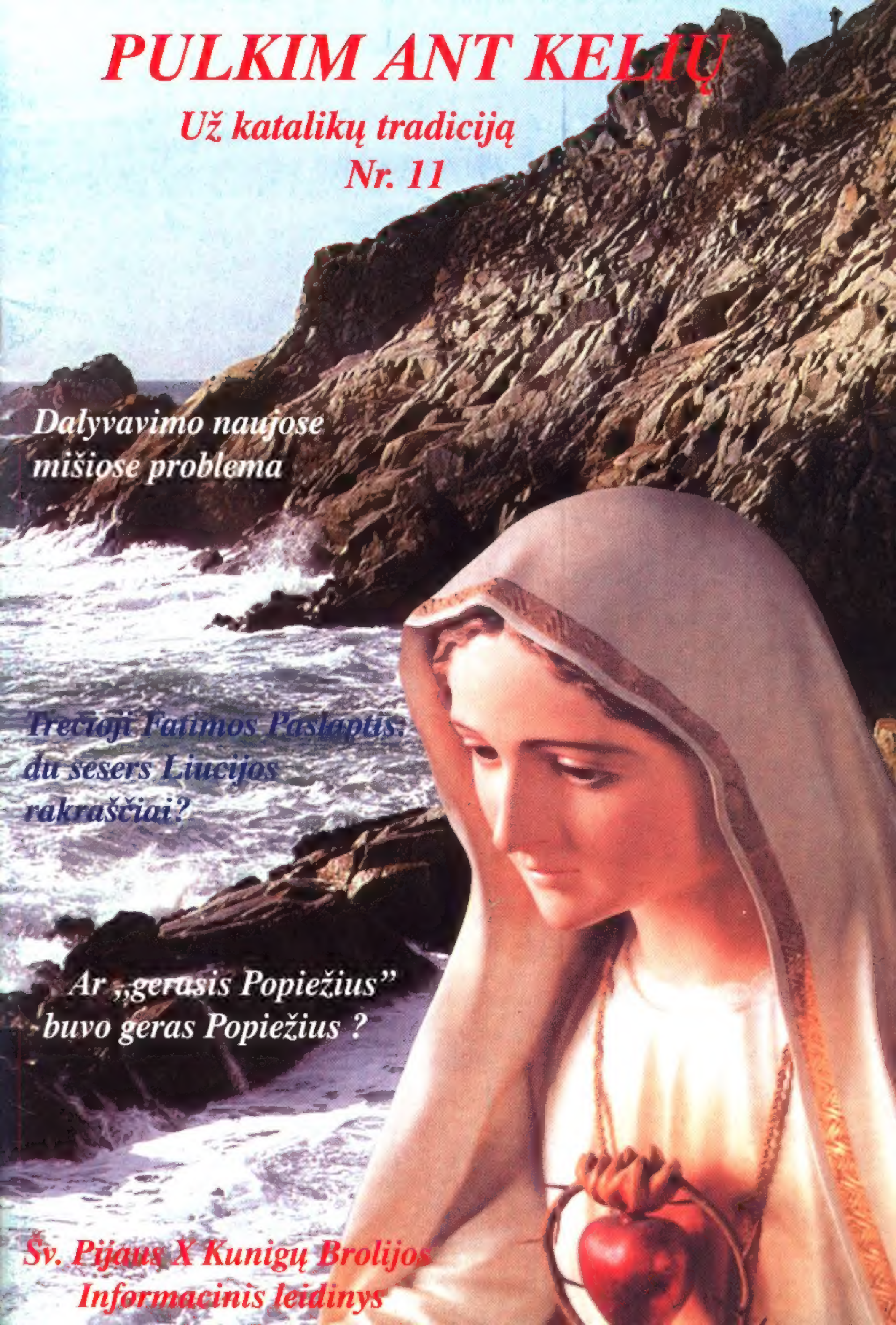

PULKIM ANT KELIŲ
Už katalikų tradiciją
Nr. 11
Dalyvavimo naujose mišiose problema
Trečioji Fatimos Paslaptis: du sesers Liucijos rakraščiai?
Ar „gerasis Popiežius” buvo geras Popiežius ?
Šv. Pijaus X Kunigų Brolijos
Informacinis leidinys

TURINYS

Brangūs tikintieji,

Neseniai gavau štai tokį laišką: *„Anot Ozo, fanatikas, tai asmuo, įsitikinęs, kad turi kokį nors universalų receptą, kuriuo turi naudotis visi žmonės - kurie tuo pačiu tampa kandidatais atvertimui arba mirtinais priešais, kurių negalima atversti. „Pripratome sieti fanatizmą su kraštutinėmis ideologijomis, tačiau tai netiesa. Fanatiku gali būti ir vegetaras, pasiruošęs mane žalią suvalgyti už tai, kad valgau mėsą. Nerūkantis, pasiruošęs mane išrūkyti už tai, kad rūkau. Taikos gynėjas, pasiruošęs jos gynimo vardan sukelti trečiąjį pasaulinį karą. Jei, skaitydamas šį tekstą, pajutai troškimą išgydyti visus pasaulio žmones nuo fanatizmo, saugokis - nes tai gali reikšti, kad pats tapai antifanatizmo fanatiku".* Prieš cituotą tekstą buvo patalpintas klausimas, ar tai mane liečia?

Apmąstant dabartiniu metu paplitusias nuomones apie terorizmą, fanatizmą, fundamentalizmą ir t.t., reikia pirmiausia pabrėžti, kad žmogui yra natūralus pasaulio ir žmonijos dalinimas į dvi dalis. Kadaise, katalikiškos civilizacijos žydėjimo laikais, buvo stipriai akcentuojamas antagonizmas ir priešiškumas tarp Dievo karalystės ir šėtono tironijos, suvokiant tai, kad žmogui anksčiau ar vėliau reikės apsispręsti, po kokia vėliava jis nori kariauti.

„Švietimo" epochoje, kai revoliucijos nuvertė nuo sosto krikščionybę, atėjo naujas susidvejinimas visuomeniniame gyvenime: vienoje pusėje atsidūrė apšviestasis liberalizmas, kariaujantis dėl „laisvės" ir „žmogaus teisių", o kitoje pusėje - „viduramžiškas tamsuoliškumas", kuris laiko mases religinių prietarų ir hierarchinės priespaudos nelaisvėje. Masonų idealas kaip visuotinai priimta „tiesa" kovoja su senąja „klaida", įkūnijama Bažnyčios ir krikščioniškų institucijų.

Dabar pasaulį valdantis demoliberalus režimas vėl kalba apie pasaulio padalinimo poreikį. Taip yra dėl paskutinių įvykių, kurie esą destabilizuoja ir demoralizuoja visuomenę. Šiuo atveju opozicija atrodo taip: iš vienos pusės - religiniai fanatikai, fundamentalistai, integristai ir t.t. pagal aukščiau pateiktą „apibrėžimą" - iš kitos pusės geroji žmonija, su pasibjaurėjimu ir siaubu žiūrinti į jų darbus.

Kas gi yra tas „gerasis" žmogus? Vienintelė jo dogma yra ta, kad nėra jokios dogmos! Kitaip sakant, religijos srityje viskas susiveda į vieną: visi tikėjimai yra gražūs, geri, prakilnūs, kultūringi - išskyrus žinoma tuos,

kurie tvirtina turį „monopolį" ir vykdo „prozelitizmo" politiką, bandydami atversti kitus į savo tikėjimą. Bet koks prozelitizmas esąs įrodymas, kad tikėjimas išsigimė į kokią nors fundamentalizmo formą, tuo tapdamas potencialiu terorizmo skleidėju.

Taigi, „geras" žmogus yra labai naudingoje situacijoje: kadangi jokia moralinė nuostata, išsakyta bet kokio tikėjimo, „nėra dogma" ir nesaisto sąžinės (kitaip turėtumėme reikalą su fundamentalizmu...), tiktai vidinis sąžinės balsas sprendžia apie išorinių veiksmų vertę. Visa „gero" žmogaus „moralė" yra nukreipta į išorinės santarvės ir taikos palaikymo elgesį -taikos, kuri yra tiktai išorinė ir santarvės, kuri jau nebėra tikra krikščioniška santarvė. Tokiu būdu televizijos naujienos tampa savotiška sąžinės sąskaita: žavi, rodydamos harmonijoje ir tolerancijoje paskendusį „laisvąjį" pasaulį arba sukelia nerimą, pateikdamos baisią fanatizmo viziją, fanatizmo, kuris trokšta sunaikinti tokiomis didžiulėmis pastangomis pasiektą naująją santarvę.

Per visa tai prasišviečia XXI amžiaus žmogaus idealas: mielas, besišypsantis, tolerantiškas, palankus visiems su tokiomis pat „pažangiomis" pažiūromis. Toks žmogus rimtai nežiūri nei į šeimą, nei į religiją: nenoriai klauso apie savo pareigas, bet visada prisimena savo teises. Jis naudojasi gyvenimo džiaugsmais, klusniai bindzendamas paskui tai, ką visur esanti reklama jam pateikia kaip laimę: pornografiją, prostituciją ir vis dažniau homoseksualizmą. Jis neturi įsitikinimų, turi tik nuomonę, „nieko nežino, bet su viskuo yra susipažinęs". O kadangi nori turėti kuo daugiau prabangos, naudojasi savo „laisve" iki pat galimybių ribų.

Religijos srityje toks žmogus giria ekumenizmą visose jo apraiškose. Su džiaugsmu stebi pasaulėjančią dvasininkiją, kuri vis rečiau ir silpniau primena tikintiesiems Dievo teises bei įsakymus. Su ypatingu pasitenkinimu jis sveikina atgailos ir atsiprašymo ceremonijas, kur Bažnyčia atsiprašinėja už savo tariamą fundamentalizmą. Tokiu būdu jis gali jaustis esąs visiškoje vienybėje su Bažnyčios hierarchija, nieko neatsižadėdamas ir nemesdamas savojo gyvenimo būdo. Tuo tarpu tie, kurie yra tokie nepadorūs, kad drįsta kritikuoti „gerąjį XXI amžiaus žmogų", primindami jam moralės principus, Viešpaties Jėzaus ir Jo Bažnyčios mokymą, automatiškai tampa atviros visuomenės priešais. Jie tampa „teroristais", grasinančiais taikaus sambūvio principams ir

griaunančiais visą su tokiomis pastangomis pastatytą „naująją pasaulio tvarką".

Nieko nepadės užtikrinimas, kad geram katalikui terorizmas yra labai sunki žudymo nuodėmė, kad reikia skirti buką fanatizmą nuo tvirto įsitikinimo Tiesa. Tiesa gi yra ta, kad Dievas sutvėrė mus ir visą pasaulį, o Dievo Sūnus mus išgelbėjo savo mirtimi ant Kryžiaus ir dėl to už Jo ir Jo įkurtos Karalystės ribų nėra išsigelbėjimo ir išganymo. Deja, tie aiškinimai nieko nepadės katalikui, gyvenančiam žiniasklaidinėje visuomenėje. Šiuolaikinis žmogus gyvena nuolatiniame bėgime, semdamas visas savo „žinias" iš televizoriaus ekrano, bombarduojamas liberalia propaganda, jau nebeturi laiko apmąstyti savo prarijamos informacijos tikrosios vertės ir reikšmės. Jis girdi, kad fanatikas yra tas, kuris pasirengęs numirti už savo įsitikinimus - ir priima tą apibrėžimą, nekreipdamas dėmesio į tai, kad tokiu būdu „nurašo" į fanatikus milijonus kankinių už teisingą Tikėjimą.

Daug kas svarsto, ar tik šiandien nesame arti naujo Bažnyčios persekiojimo, arba bent jau persekiojimo tų, kurie išsaugos nepalaužiamą ištikimybę Viešpačiui Jėzui ir nepriims jokio kompromiso su *Novus Ordo Saeculorum* („Naująja pasaulio tvarka"), išreikšta „naujojoje teologijoje" ir *Novus Ordo Missae* (Naujosiose Mišiose).

Vis dėlto ateis valanda, kai „gerasis XXI amžiaus žmogus" turės stoti prieš savo Amžinąjį Teisėją, kad „atsiskaitytų už savo darbus". Kaip rodo paskutiniai įvykiai, tai gali atsitikti anksčiau nei jis kadaise tikėjosi. Atsiminkime, kad tam turime gerai pasiruošti...

Kun. Karl Stehlin

Kun. Karl Stehlin

Dalyvavimo Naujosiose Mišiose problema

I. Pradinis apmąstymas. Skirtumas tarp objektyvios būklės ir subjektyvios tikinčiųjų padėties.

Prieš pradėdami smulkiau analizuoti dalyvavimo *Novus Ordo Missae* (Naujosiose Mišiose) problemą, turime išskirti objektyvią to reiškinio esmę ir subjektyvią situaciją, kurioje konkretus žmogus gali atsidurti.

Žvelgdami objektyviai matome problemos esmę, patį reiškinį, nesigilindami nei į ypatingas aplinkybes, kuriose gali atsidurti tas ar kitas asmuo, nei į pastarojo protinius gabumus intelektualiai pažinti ir suprasti tą reiškinį. Pvz., abortas objektyviai yra labai sunki nuodėmė, kuri užtraukia ekskomunikos bausmę. Kalbant apie subjektyvią to reiškinio paliesto asmens būklę, reikia atsižvelgti ne tik į patį reiškinį, bet ir į aplinkybes, kuriose yra tas asmuo bei jo intelektualines galimybes. Dažnai žmogui trūksta žinių ta tema, jis neaiškiai arba visiškai nesuvokia problemos. Taip būna dėl klaidingo mokymo, aplinkos spaudimo, įpročio, baimės, nuogąstavimo likti nesuprastam artimųjų (grėsmės namų ramybei). Visos tos aplinkybės tuo labiau sumažina asmeninę atsakomybę už reiškinį ar poelgį, kuo sunkiau žmogui laisvai ir aiškiai priimti objektyvią tiesą apie tai. Pavyzdžiui, atsakomybė už abortą, padarytą asmens, niekada neauklėto katalikiškai, nežinančio apie ekskomunikos bausmę, ar patyrusio stiprų aplinkinių spaudimą, gali daugiau ar mažiau sumažėti.

II. Kokia yra objektyvi tiesa apie *Novus Ordo Missae*?

Smulki *Novus Ordo Missae* analizė, atlikta žymių Bažnyčios hierarchų ir teologų (kardinolai Ottaviani, Bacci, Heenan ir kt.) aiškiai parodo, kad dalyvavimas Naujosiose Mišiose sukelia

didžiulį pavojų prarasti katalikų Tikėjimą. Abejonių nekeliančiu būdu parodomas naujojo Mišių ritualo panašumas į pro testantišką „Viešpaties vakarienę", neigiančią Mišių kaip aukos pobūdį. Objektyvus tokių apeigų blogis ir žalingumas buvo ne kartą įrodytas ir „Pulkim ant kelių" puslapiuose, bei kitose publikacijose, nesusijusiose su Šv. Pijaus X Kunigų Brolija (pvz. katalikiškos Jungtinių Amerikos Valstijų leidyklos: TAN, Sarto House, Neumannpress ir t.t.)

Tai nėra vien tik teorinė problema. Po 30 metų Naujųjų Mišių celebravimo Bažnyčios padėtis yra siaubinga. Tą suvokia daugelis dabartinių hierarchų. Šalia nesuskaičiuojamų šventvagiškų poelgių (kuriuos palengvina naujasis Mišių ritualas) mes matome, kaip visuotinai prarandamas tikėjimas realiu Viešpaties Jėzaus buvimu Švenčiausiajame Sakramente, kaip nyksta pamaldumas ir iškrypsta asmeninis žmogaus santykis su Dievu.

Akivaizdu, kad niekam negalima dalyvauti ceremonijoje ar apeigose, kurios kelia grėsmę jo tikėjimui; apeigose, kurios svyruoja ant profanacijos, šventvagystės ribos ir įžeidžia Dievą nepagarbiu elgesiu.

Sąžinė įpareigoja kunigus, kurių pareiga yra vesti tikinčiuosius į išganymą, saugoti juos nuo pavojaus prarasti tikėjimą. Jų pareiga yra aiškinti tikintiesiems, kame glūdi naujojo Mišių ritualo „blogis". Ganytojai niekada negali skatinti dalyvauti apeigose, kurios kelia grėsmę jiems patikėtų sielų tikėjimui.

III. Subjektyvi katalikų padėtis.

Dabar Naujosios Mišios yra išplatintos po visą pasaulį. Iš to kyla dvejopa problema tikintiesiems:

a) Jie susiduria beveik išskirtinai tik su Naujosiomis Mišiomis, kurios yra jiems pristatomos kaip tikrosios Bažnyčios Mišios bei tobuliausias istorijoje ritualas. Šią nuomonę skleidžia Bažnyčios hierarchija, kuria katalikas iš principo turi pasitikėti ir jai paklusti.

b) Tuo tarpu vad. Tridento (tradicinės) Mišios visuotinai apšaukiamos archaizmu, neatitinkančiu mūsų laikų proto ir dvasios. Šiai šmeižto kampanijai vadovauja ne

Bažnyčios išorės priešai kaip kadaise (pvz. Liuteris ar Krammeris), bet pirmiausia šiuolaikiniai katalikų hierarchai ir Bažnyčios teologai.

Šioje situacijoje paprastam katalikui yra nepaprastai sunku iki galo suvokti pavojų, kylantį iš dalyvavimo Naujosiose Mišiose. Dažnai tikintieji pastebi tam tikrus neatitikimus, piktinasi naujųjų apeigų primetamu elgesiu, balansuojančiu ant piktžodžiavimo ir šventvagystės ribos. Deja greitai pripratimas nuslopina pasipiktinimo jausmus. Jie dalyvauja Naujosiose Mišiose su geru tikėjimu, pagal savo sąžinę, nors ta sąžinė objektyviai yra klaidoje. Tačiau tai jų neatleidžia nuo pareigos nukreipti savo sąžinę pagal objektyvią tiesą. Jeigu, dalyvaudami Naujosiose Mišiose, mato elgesį, artimą profanacijai ar šventvagystei arba pastebi, kad dėl šio dalyvavimo palaipsniui nyksta jų ar kitų žmonių tikėjimas ir pamaldumas - jie neturi teisės tiesiog užmerkti akių arba sumenkinti viso reikalo. Kiekvieno kataliko pareiga yra nuoširdžiai ieškoti pastebėtos krizės priežasčių pagal savo protinius sugebėjimus. Kunigų ir išsilavinusių tikinčiųjų uždavinys yra skleisti objektyvią informaciją, apšviečiant likusius tikinčiuosius, kad jie, tinkamai orientavę savo sąžinę, galėtų įvertinti padėtį, remdamiesi objektyvia tiesa.

Kai katalikas ima lyginti Naująsias Mišias su Tikėjimo Depozitu (visuma), šventųjų dvasingumu, tradiciniu Bažnyčios mokymu, ta objektyvi padėtis jam vis labiau aiškėja. Kuo labiau tikintysis suvokia problemą, tuo labiau didėja jo atsakomybė.

Tačiau netgi tuo atveju tikintieji gali atsidurti situacijose, iš kurių nematys išeities. Jie dažnai jaučiasi visiškai pasimetę aplinkybėse, kuriose priešingi paliepimai sukelia sąžinės konfliktus: viena vertus - iš jų reikalaujama dalyvauti sekmadienio mišiose, grasinant sunkia nuodėme už nedalyvavimą, kita vertus - draudžiama dalyvauti apeigose, kurios gresia tikėjimui ir t.t. Jie dažnai užduoda sau klausimą: ar reikia pasirinkti „mažesnį blogį" - toliau lankyti Naująsias Mišias, nepaisant visų jų blogybių, ar visiškai nustoti lankyti Naująsias Mišias.

Reikia prisiminti taip pat psichologinius veiksnius: šeimynines problemas, pagarbą

savo klebonui, įsitraukimą į Bažnyčios institucijas, pavojų papiktinti pažįstamus tikinčiuosius.

Prie to prisideda ir žemiškesni motyvai: žmonių požiūris, pavojus prarasti darbą ar politinę poziciją, baimė būti išstumtam iš visuomenės.

IV. Išvados

Kadangi kiekvienas katalikas yra skirtingoje subjektyvioje situacijoje, neįmanoma suformuluoti bendro įvertinimo, kad dalyvavimas Naujosiose Mišiose yra kiekvienam ir kiekvienu atveju nuodėmė.

Reikia suprasti įvairius „sutrikusių katalikų" sunkumus, negalima skubotai smerkti jų sunkaus apsisprendimo bei elgesio.

Tuo tarpu meilė jų sieloms reikalauja mus elgtis taip:

1. Parodyti tradicinių šventųjų Mišių grožį ir taurumą;
2. Atvirai nurodyti objektyvius pavojus, kylančius iš dalyvavimo Naujosiose Mišiose, atkreipti tikinčiųjų dėmesį į jų didžiulę atsakomybę, įpareigojančią išsaugoti savo tikėjimą ir saugoti save bei savo vaikus nuo galimybės jį prarasti;
3. Statyti koplyčias, kur galėtų būti aukojamos tradicinės šventosios Mišios ir skatinti tikinčiuosius reguliariai jose dalyvauti.
4. Stengtis, kad kunigai grįžtų prie tradicinių šventųjų Mišių.
5. Tradicijos tikintiesiems: pavyzdingai dalyvauti šventosiose Mišiose tiek vidiniai (dvasinis pasiruošimas, pamaldumas), tiek išoriškai (giedojimas, pagarbi kūno laikysena, laikymasis tylos, tinkama apranga).
6. Tradicijos kunigams: pavyzdingai aukoti šventąsias Mišias, skaityti pamokslus apie Švenčiausiosios Aukos didybę ir kilnumą.

Andrew M. Cesanek

Trečioji Fatimos Paslaptis: du sesers Liucijos rankraščiai?

Turime užduoti sau klausimą, ar visa trečioji Fatimos Paslaptis buvo išdėstyta viename dokumente, ar ji buvo užrašyta dviejuose dokumentuose? Atrodo, kad egzistavo du rankraščiai, kuriuose buvo užrašyta visa Trečioji Paslaptis. Tačiau kokiais gi įrodymais galime paremti šią tezę?

Dviejų dokumentų (vienas iš jų buvo laiškas, parašytas ant vieno popieriaus lapelio, o antrasis buvo užrašytas užrašų knygelėje) egzistavimą patvirtino skirtingi patikimi liudininkai - tarp jų ir pati sesuo Liucija, o tie liudijimai plačiai cituojami brolio Michel'io[1] [Mišelio] knygoje *Visa tiesa apie Fatimą*. 20 tūkstančių prancūziškojo knygos leidimo III tomo *Trečioji Paslaptis* kopijų buvo publikuotos 1985 ir 1986 metais (daugiau kaip po keturių metų tyrimo), o 50 tūkstančių angliškojo leidimo kopijų publikuota 1990 metais. Aš negirdėjau, kad kas nors būtų kvestionavęs knygoje cituotų dokumentų autentiškumo ar tyrimo išsamumo - vien tik trečiajame tome yra daugiau nei 1150 išnašų, įvairių dokumentų, liudininkų ir liudijimų citatų. Br. Michel'io šaltiniai ir jo liudijimai niekada nebuvo paneigti - dėl to jį galima laikyti patikimu liudininku.

Brolio François [Fransua] knyga „*Fatima: tragedija ir triumfas* yra sutrumpinta brolio Michel'io *Trečiosios Paslapties* versija, ja taip pat naudojausi rašydamas šį straipsnį. Brolis François yra žinomas kaip Fatimos tyrėjas, o per paskutinius septynerius metus, kai buvo išleista 100 tūkstančių jo knygos kopijų, nei vienas iš jo pateiktų faktų nebuvo kvestionuojamas.

Šio straipsnio tikslas yra įrodyti, kad egzistuoja du originalūs sesers Liucijos parašyti rankraščiai trečiosios Paslapties tema, ir kad su abiem tais dokumentais susipažino Bažnyčios hierarchija. Br. Michel

ir t. Alonso tvirtina, kad sesuo Liucija aiškiai sakė, jog egzistuoja du dokumentai. Sesuo Liucija parašė vyskupui da Silva'i 1944 metų sausio 9 : *„parašiau tai, ko manęs prašei; Dievas norėjo man atsiųsti mažą išbandymą, tačiau pasirodė, kad tokia yra Jo valia: [tekstas] yra užantspauduotas voke ir yra užrašuose.*" Br. Michel toliau tvirtina, kad sesuo Liucija pristatė abu dokumentus vyskupui da Silva'i, Leirijos-Fatimos vyskupijos ordinarui, 1944 m. birželį: *„Regėtoja diskretiškai įteikė vysk. Gurza užrašų knygelę, į kurią įdėjo taip pat ir voką su užrašyta Paslaptimi. Tą patį vakarą vyskupas atidavė voką į vysk. da Silvos rankas"*. Čia pateikiama lentelė sugretina faktus apie abu dokumentus, pateikdama įrodymus, kad faktiškai egzistuoja du Trečiosios Fatimos Paslapties rankraščiai (arba bent jau egzistavo iki XX a. devintojo dešimtmečio, jeigu vėliau nebus įrodyta, kad pirmasis iš jų žuvo arba buvo sunaikintas). Tolesniuose skyreliuose aptarsime faktus.

Trečiosios Paslapties tekstas Nr. 1	*Trečiosios Paslapties tekstas Nr. 2*
Prisimenamas įvairių liudininkų	Paskelbtas Vatikane 2000 m. birželio 26
Jame yra Dievo Motinos žodžiai	Jame nėra jokių Dievo Motinos žodžių
Perduotas Šventajai Oficijai 1957 m. balandžio 16	Perduotas Šventajai Oficijai 1957 m. balandžio 4
Užrašytas ant vieno popieriaus lapo Apie 25 teksto eilučių	Užrašytas ant keturių popieriaus lapų 62 teksto eilučių
Pabaigtas 1944 m. sausio 9	Pabaigtas 1944 m. sausio 3
Jonas Paulius II perskaitė jį 1978 m. Jonas Paulius II pašventė pasaulį 1981 m. birželio 7, perskaitęs šį tekstą 1978 m., bet dar neperskaitęs 4 puslapių teksto (teksto Nr. 2), kurį perskaitė 1981 liepos 18	Jonas Paulius II perskaitė jį 1981 m. liepos 18 Popiežius neskaitė šio teksto prieš pašvęsdamas pasaulį 1981 m. birželio 7
Parašytas kaip laiškas (adresuotas ir pasirašytas)	Parašytas ne kaip laiškas (neadresuotas ir nepasirašytas), o kaip užrašai sesers Liucijos užrašų knygelėje
Saugomas prie popiežiaus lovos	Saugomas Šventosios Oficijos pastate
Paaiškina viziją	Aprašo viziją

I faktas: tekste Nr. 1 yra Dievo Motinos žodžiai

Vatikano komunikatas, pasirodęs portugalų agentūros ANI pranešime 1960 m. vasario 8 tvirtino, kad Trečiosios Paslapties tekste (t. y. tekste, lentelėje pažymėtas kaip Nr. 1) yra Dievo Motinos žodžiai: *„Labai patikimi Vatikano sluoksniai informavo agentūros UPI atstovus, kad greičiausiai laiškas, kuriame sesuo Liucija užrašė žodžius, Dievo Motinos perduotus kaip Paslaptį, niekada nebus atplėštas"*[2]. Taip pat žinome ir pačios sesers Liucijos žodžius, kurie patvirtina, kad Trečiojoje Paslaptyje yra Dievo Motinos žodžiai. Kaip rašo br. Michel, *„savo* trečiajame prisiminime, *parašytame tarp 1941 m. liepos ir rugpjūčio mėnesių, sesuo Liucija su džiaugsmu patvirtino Trečiosios Paslapties egzistavimą, bet, kaip ir iki tol, nieko apie ją neparašė. Po kelių mėnesių savo* ketvirtajame prisiminime, *rašytame tarp 1941 m. spalio ir gruodžio, ryžosi atskleisti daugiau. Beveik žodis žodin pakartojo tekstą iš* trečiojo prisiminimo, *tačiau po paskutinių [Dievo Motinos] žodžių „ir pasauliui bus dovanotas taikos laikotarpis" - [pridėjo] naują sakinį: „Em Portugal se conservara sempre dogma da fe, etc."* Tą naują sakinį galima išversti „Portugalijoje Tikėjimo dogma bus visada išsaugota ir t.t." - [tai yra] Dievo Motinos žodžiai. Br. Michel taip pat rašo: *„Iš esmės 1943 m., kai vysk. da Silva paprašė ją užrašyti [Trečiosios Paslapties] tekstą ir kai ji patyrė (...) kliūčių, vykdydama šį pavedimą, ji tvirtino, kad tai nebuvo absoliučiai būtina, „kadangi tam tikra prasme tekstą jau paskelbė". Neabejotinai tai buvo nuoroda į tą dešimtį žodžių, 1941 m. gruodį diskretiškai pridėtų prie*

Fatimos Dievo Motina

naujojo sakinio buvo daugiau teksto – ir, kad tai buvo Dievo Motinos žodžiai.

I faktas - išvados

Minėtieji faktai parodo, kad egzistuoja du dokumentai: vienas, turintis Dievo Motinos žodžius ir kitas, aprašantis trejeto vaikų viziją, bet be Dievo Motinos žodžių.

II faktas: Skirtingos teksto perdavimo į Vatikaną datos.
Br. François paaiškina, kada Vatikano tekstas buvo perduotas Šventajai Oficijai (dabar žinomai kaip Tikėjimo Mokslo Kongregacija). *„Perdavus ją į Vatikaną, 1957 m. balandžio 16, popiežius Pijus XII neabejotinai patalpino Paslaptį ant savo asmeninio stalelio mažoje medinėje dėžutėje su užrašu* „Secretum Sancti Officii" *(„Šventosios Oficijos Paslaptis")".* Verta pastebėti, kad popiežius buvo Šventosios Oficijos galva net iki 1967 m., kai popiežius Paulius VI reorganizavo Kuriją, ir dėl to visai deramas dalykas buvo tai, kad popiežius laikė Trečiąją Paslaptį savo apartamentuose dėžutėje su užrašu „Šventosios Oficijos Paslaptis". Vatikano brošiūra *Fatimos žinia,* publikuota 2000-jų birželį, tvirtina, kad originalus sesers Liucijos surašytas Trečiosios Paslapties tekstas buvo perduotas Šventajai Oficijai 1957 m. balandžio 4d. Be to, Tikėjimo Mokslo Kongregacijos sekretorius arkivysk. Tarcisio Bertone patvirtino, kad: *„Užklijuotas vokas iš pradžių buvo saugomas Leirijos vyskupo. Siekiant užtikrinti geresnę „Paslapties" apsaugą, vokas buvo patalpintas į slaptąjį Šventosios Oficijos archyvą 1957 m. balandžio mėn".*

II faktas - išvados

Datų skirtumas parodo, kad egzistavo du dokumentai. Dokumentas su vizija pateko į slaptąjį Šventosios Oficijos archyvą 1957 m. balandžio 4; Dokumentas, kuriame buvo pačios Dievo Motinos žodžiai, buvo 1957 m. balandžio 16d. patalpintas Popiežiaus apartamentuose, kurie gali būti laikomi Šventosios Oficijos dalimi.

II faktas - tekstas Nr. 1 užrašytas ant vieno popieriaus lapo

Kard. Ottaviani, 1967 m. buvęs Tikėjimo Mokslo Kongregacijos prefektu, tvirtino, kad skaitė Trečiąją Paslaptį ir kad ji užrašyta ant vieno popieriaus lapo. Jis paliudijo šį faktą 1967m. vasario 11d. spaudos konferencijoje, surengtoje Popiežiškosios Marijos Akademijos susitikime Romoje. Kardinolas Ottaviani pasakė *„O ką gi ji [sesuo Liucija] padarė, kad būtų paklusni Švenčiausiajai Mergelei Marijai? Parašė ant popieriaus lapelio, portugališkai, tai ką Dievo Motina jos prašė perduoti"*. Kard. Ottaviani buvo to fakto liudininkas. Toje pačioje spaudos konferencijoje jis tvirtino: *„Aš, kuris turėjau malonę ir galimybę perskaityti tos Paslapties tekstą, turiu taip pat ją išsaugoti, nes esu jos saistomas (...)"*. T. Alonso rašo, kad tiek sesuo Liucija, tiek kardinolas Ottaviani tvirtino, kad Paslaptis buvo užrašyta ant vieno popieriaus lapo: *„sesuo Liucija sakė, kad užrašė ją ant popieriaus lapo. Kardinolas Ottaviani, kuris taip pat ją skaitė, patvirtino tą patį: „[Ji] parašė tai ant popieriaus lapelio"*.

Turime taip pat ir liudijimą iš vysk. Venancio, kuris tuo metu buvo pagalbinis Leirijos-Fatimos vyskupas ir kuriam vysk. da Silva (Leirijos-Fatimos ordinaras) 1957 m. kovo viduryje pavedė atnešti visų sesers Liucijos raštų kopijas kartu su Trečiosios Paslapties originalu apaštališkajam nuncijui Lisabonoje, kad jis perduotų juos į Romą. Prieš atnešdamas sesers Liucijos raštus nuncijui, vysk. Venancio apžiūrėjo voką su Trečiąja Paslaptimi, žiūrėdamas į ją prieš šviesą ir pamatė, kad Paslaptis buvo *„užrašyta ant mažo popieriaus lapelio"*. Br. Michel atkreipia dėmesį į to liudijimo svarbą: *„vyskupo Venancio, tuometinio*

Leirijos sufragano, kuris buvo giliai įsitraukęs į visą reikalą, dėka mes turime labai įtikinamų faktų, kurių negalime nuvertinti. Aš asmeniškai girdėjau apie juos iš vysk. Venancio lūpų 1984 m. vasario 13 Fatimoje. Ligtolinis Fatimos vyskupas beveik žodis žodin pakartojo man tai, ką anksčiau pasakė t. Caillon, palikęs labai smulkų tų konferencijų įrašą." O tai vysk. Venancio liudijimas pagal br. Michel'io žodžius *„Vysk. Venancio tvirtino, kad, kai buvo vienas, paėmė didelį voką su Trečiąja Paslaptimi ir bandė peržvelgti jį, kad pamatytų turinį. Dideliame voke vyskupas įžiūrėjo mažesnį, sesers Liucijos voką, o to [mažojo] voko viduje - paprastą popieriaus lapelį su ¾ centimetro dydžio paraštėmis kiekvienoje pusėje. Jis negailėjo pastangų užsirašyti visų išmatavimų. Taigi, žinome, kad paskutinė Fatimos Paslapties dalis buvo užrašyta ant mažo popieriaus lapelio."*

2000 m. birželį Vatikano pristatytas Trečiosios Paslapties rankraštis buvo užrašytas ant keturių popieriaus lapų.

III faktas - išvados

Tai yra eilinis įrodymas, pagrindžiantis dviejų dokumentų egzistavimą. Vienas iš jų buvo užrašytas ant vieno popieriaus lapo, o antrasis susideda iš keturių popieriaus lapų.

IV faktas - tekstą Nr. 1 sudarė 25 rankraštinio teksto eilutės

Galima remtis aukščiau pateiktu įrodymu, tvirtinančiu, kad Trečioji Paslaptis buvo užrašyta ant vieno popieriaus lapo, kadangi tuo įtikina ir sesers Liucijos ir kardinolo Ottaviani, vysk. Venancio, t. Alonso, br. Michel ir br. François liudijimai. Jie visi sutaria dėl to, kad Trečiosios Paslapties tekstas susidėjo iš 25 rankraštinio teksto eilučių.

„(...) Esame tikri, kad dvidešimt ar trisdešimt eilučių Trečiosios Paslapties (...)"

„Paskutinė Fatimos Paslapties dalis užrašyta ant mažo popieriaus

lapelio yra ne per daug ilga. Greičiausiai nuo 20 iki 25 eilučių."

Vysk. Venancio pažiūrėjo *„į voką [su Trečiąja Paslaptimi] kai laikė ją prieš šviesą. Jis įžiūrėjo mažą lapelį, kurio dydį tiksliai išmatavo. Dėl to žinome, kad Trečioji Paslaptis nėra labai ilga, greičiausiai nuo 20 iki 25 eilučių.*

Kita vertus, Trečiosios Paslapties rankraštis, pristatytas Vatikano 2000 birželį, turi 62 rankraščio eilutes ant keturių popieriaus lapelių.

IV faktas - išvados

Tas nesutapimas nurodo, kad egzistuoja du dokumentai: vienas turintis nuo 20 iki 30 teksto eilučių užrašytas ant vieno popieriaus lapo ir kitas, susidedantis iš 62 rankraščio eilučių ant keturių popieriaus lapelių.

V faktas - tekstas Nr. 1 nebuvo užbaigtas prieš 1944 sausio 3

Sesuo Liucija iš pradžių ėmėsi užrašyti Trečiosios Paslapties tekstą 1943 m. spalį. Nuo to mėnesio vidurio iki 1944 sausio pradžios dėl neapsakomų savo patirtų kliūčių ji negalėjo paklusti formaliam pavedimui užrašyti Trečiąją Paslaptį.

Tas epizodas prasidėjo 1943 m. birželį, kai sesuo Liucija susirgo pleuritu ir dėl to kanauninkas Galamba ir vysk. da Silva nuogąstavo, kad ji gali numirti, neatskleidusi paskutinės Paslapties dalies. Vėliau kanauninkas Galamba įtikino vysk. Da Silvą pasiūlyti s. Liucijai užrašyti Trečiąją Paslaptį, tačiau sesuo Liucija atsisakė išpildyti tą prašymą, nes nenorėjo prisiimti sau atsakomybės už tokią iniciatyvą. Ji pasakė, kad paklus tiesioginiam vyskupo paliepimui užrašyti Paslaptį. Kankindamasi dėl vyskupo pasiūlymo, sesuo Liucija buvo įsitikinusi, kad be formalaus vyskupo paliepimo dar neturi Dievo Motinos leidimo atskleisti Trečiąją Paslaptį. 1943 m. spalio viduryje vyskupas da Silva galutinai davė

seseriai Liucijai formalų paliepimą užrašyti Trečiąją Paslaptį. Sesuo Liucija norėjo paklusti vyskupo paliepimui, tačiau per sekančius du mėnesius negalėjo to padaryti. Tuo metu tik dėl tiesioginio Dievo įsikišimo - po to, kai Švenčiausioji Mergelė pasirodė seseriai Liucijai 1944 sausio 2, kad ją sustiprintų ir patvirtintų, jog Dievo valia yra būtent ta, kad ji užrašytų Trečiąją Paslaptį - ji sugebėjo nugalėti tuos sunkumus ir užrašyti Trečiosios Paslapties tekstą. Bet tik 1944 sausio 9 sesuo Liucija parašė vyskupui da Silvai šiuos žodžius, informuodama jį, kad Fatimos Paslaptis buvo pagaliau užrašyta: „*Užrašiau tai, ko manęs prašei. Dievas panorėjo man suteikti mažą išbandymą, bet pagaliau tai pasirodė esanti jo valia: [tekstas] yra užantspauduotas voke ir yra užrašuose.*" Brošiūra, publikuota 2000 birželį, tvirtina, kad originalus sesers Liucijos surašytas Trečiosios Paslapties tekstas buvo baigtas 1944 sausio 3d., kaip tai nurodo data atsiradusi sesers Liucijos keturių puslapių rankraščio pabaigoje. Be to arkivyskupas Bertone sako mums: „*Trečioji Paslapties dalis buvo užrašyta Jo Ekscelencijos Leririjos vyskupo ir Švenčiausiosios Motinos pavedimu 1944 sausio 3.*

V faktas - išvados

Turint omenyje sunkumus, su kuriais sesuo Liucija susidūrė ištisus du su puse mėnesio, argi ji nebūtų jo informavusi iš karto po to, kai dokumentas buvo paruoštas, jei būtų pabaigusi rašyti sausio 3d.? Kodėl gi ji laukė iki pat sausio 9d. kol informavo savo vyresnįjį? Remdamiesi tais faktais, galime spręsti, kad Trečiosios Paslapties tekstas buvo paruoštas tik 1944 metų sausio 9d. ar prieš pat tą datą.

Datų skirtumas taip pat parodo, kad buvo du dokumentai: vienas, aprašantis viziją, buvo užbaigtas 1944 m. sausio 3d., o kitas, kuriame buvo Dievo Motinos žodžiai, buvo baigtas 1944 m. sausio 9d. ar prieš pat tą datą.

Reikia pripažinti, kad ši išvada yra paremta prielaida, tačiau Fatimos tyrinėtojus tokio pobūdžio įrodymais privertė naudotis „Fatimos

establishment'as", kuriame nuo 1976 m. publikuojami t. Joakino Alonso darbai, susidedantys iš 5000 dokumentų 14-oje tomų - tai yra 11 metų tyrinėjimų, tęsiamų iki šių laikų, rezultatas. T. Alonso 16 metų buvo oficialusis Fatimos archyvaras.

Visos kitos šiame straipsnyje pateiktos išvados, išskyrus gal tik 10 fakto išvadą, nepriklauso nuo tokių prielaidomis paremtų įrodymų.

VI faktas - kada Popiežius perskaitė Paslaptį - datų skirtumai

2001 m. liepos 1d. „The Washington Post" pranešė, kad Vatikano oficialūs šaltiniai pateikė prieštaringas datas, kada popiežius Jonas Paulius II pirmą kartą perskaitė Trečiąją Paslaptį. *„Gegužės 13d. Vatikano atstovas spaudai Joakin Navarro-Vals pasakė, kad popiežius pirmą kartą perskaitė Paslaptį kelios dienos po savo išrinkimo 1978 m. Pirmadienį kardinolo Josepho Ratzingerio, Vatikano Tikėjimo Mokslo Kongregacijos pirmininko, bendradarbis pasakė, kad popiežius pirmą kartą perskaitė Paslaptį ligoninėje po pasikėsinimo".*

Straipsnis iš 2000 birželio 26d. „*The New York Times*" leido identifikuoti minėtą kard. Ratzingerio asistentą: „*Artimiausias kardinolo Ratzingerio bendradarbis, mons. Tarcisio Bertone, pristatydamas tą dokumentą žiniasklaidos atstovams, pasakė, kad Jonas Paulius II pirmą kartą perskaitė Trečiosios Paslapties tekstą po pasikėsinimo".*

Pagal 2000m. birželį Vatikane publikuota brošiūrą *Fatimos žinia*, 2000 metais publikuotas Trečiosios Paslapties rankraštis nebuvo popiežiaus perskaitytas net iki 1981 m. liepos 18. Arkivysk. Bertone paaiškina: „*Jonas Paulius II savo vardu paprašė voko su trečiąja „Paslapties" dalimi iškart po bandymo pasikėsinti 1981 m. gegužės 13. 1981 m. liepos 18. kard. Franjo Seper, kongregacijos prefektas įteikė du vokus arkivysk. Eduardo Martinez Somalo, valstybės sekretoriaus pavaduotojui: vieną baltą, kuriame buvo originalus sesers Liucijos rankraštis portugališkai ir kitą, oranžinį, su itališku „Paslapties" vertimu. Tų metų rugsėjo 11d. arkivsk. Martinez grąžino abu*

dokumentus į Šventosios Oficijos archyvą."

VI faktas - išvados

Visi pateikti tvirtinimai yra teisingi ir įmanomi suderinti jei sutinkame, kad egzistuoja du dokumentai: Popiežius 1978 perskaitė voke esantį pirmąjį dokumentą, kuriame buvo Dievo Motinos žodžiai, o po to, 1981 liepos 18d., perskaitė keturių puslapių dokumentą, aprašantį viziją.

VII faktas - tekstas Nr. 1 įkvėpė popiežių pašvęsti pasaulį

Iš karto, pasakęs sakinius, cituotus ankstesniame skyrelyje, arkivysk. Bertone tęsia: *„Kaip visuotinai žinoma, popiežius Jonas Paulius II iš karto pagalvojo apie pasaulio pašventimą Nekaltajai Švenčiausiosios Mergelės Marijos Širdžiai ir pats sukūrė „patikėjimo akto" maldą, kuri buvo perskaitytą Santa Maria Maggiore bazilikoje 1981 m. birželio 7.*

VII faktas - išvados

Kaip Trečioji Paslaptis galėjo įkvėpti popiežių Joną Paulių II pašvęsti pasaulį Nekaltajai Švenčiausiosios Mergelės Marijos Širdžiai jau 1981 m. birželio 7d., jeigu - pagal arkivysk. Bertone žodžius cituotus Vatikano brošiūroje *„Fatimos žinia"* - Popiežius neperskaitė Trečiosios Paslapties iki 1981 m. liepos 18, tai yra po 6 savaičių?

Reikia dar kartą pažymėti, kad abu sakiniai yra teisingi, o nesutapimai gali būti suderinti tuo atveju, jei egzistuoja du dokumentai su Trečiąja Paslaptimi. Popiežius perskaitė vieno puslapio dokumentą

su Dievo Motinos žodžiais 1978 m. ir būtent tas tekstas įkvėpė jį atlikti pasaulio pašventimą, planuotą 1981 m. birželio 7d., o vėliau, 1981 m. liepos 18d., perskaitė keturių puslapių dokumentą, aprašantį viziją. Verta pastebėti, kad nors Dievo Motina prašė pašvęsti konkrečiai Rusiją, popiežius Jonas Paulius II akivaizdžiai laiko (savo atliktus - *vert. past.*) pasaulio pašventimo aktus „scenos" paruošimu tam momentui, kai galės nevaržomai pašvęsti pačią Rusiją („Pulkim ant kelių" redakcija nesutinka su autoriaus nuomone, priskiriančia Jonui Pauliui II aiškią valią pašvęsti Rusiją. Net garsiajame 1984 m. pašventimo akte buvo net neminimas Rusijos vardas - *red. past.*).

VIII faktas - tekstas Nr. 1 yra laiškas

Pati sesuo Liucija tvirtina, kad Trečioji Paslaptis buvo užrašyta kaip laiškas. Turime raštišką t. Jongeno liudijimą, kad 1946 m vasario 3 - 4 dienomis klausė sesers Liucijos: *„jau atskleidei dvi Paslapties dalis. Kada gi ateis laikas trečiajai?" „Atskleidžiau trečiąją dalį laiške Leirijos vyskupui" - atsakė ji".* Be to turime kanauninko Galambos žodžius: *„kai vyskupas atsisakė atplėšti laišką, s. Liucija išreikalavo iš jo pažado, kad laiškas galų gale bus atplėštas ir perskaitytas visam pasauliui arba po jos mirties arba 1960 metais - priklausomai nuo to, kuris iš šių dalykų įvyks anksčiau.*

1960 m. vasarį Lisabonos patriarchas pareiškė: *„vyskupas da Silva patalpino sesers Liucijos užklijuotą voką į kitą voką, ant kurio užrašė, kad laiškas turi būti atplėštas 1960 m. jo paties, vyskupo Jose Correia da Silva jei jis dar būtų gyvas, o jei ne - tai Lisabonos kardinolo-patriarcho."* Kaip rašo t. Alonso: *„kiti vyskupai taip pat autoritetingai pasisakė, kad 1960 m. buvo paskirta data to garsiojo laiško atplėšimui. Vėliau, kai tituliarinis Tiavy vyskupas ir pagalbinis Lisabonos vyskupas klausdavo sesers Liucijos, kada Paslaptis turi būti viešai atskleista, visada gaudavo tą patį atsakymą: 1960 metais".*

1959 metais vyskupas Venancio, tada jau naujasis Leirijos

vyskupas, patvirtino: „*Manau, kad laiškas nebus atplėštas prieš 1960 metus. Sesuo Liucija prašė, kad jis nebūtų atplėštas iki mirties arba iki 1960 metų. Dabar yra 1960 m., o sesuo Liucija džiaugiasi gera sveikata.*" 1960 vasario 8 Vatikano komunikatas (pasirodęs Portugalijos agentūros ANI pranešime) patvirtino, kad Trečiosios Paslapties tekstas buvo parašytas kaip laiškas: „*greičiausiai laiškas, kuriame sesuo Liucija užrašė žodžius Dievo Motinos perduotus kaip Paslaptį, niekada nebus atplėštas*". 2000 m. birželio 26 išleistoje Vatikano brošiūroje *Fatimos žinia* Trečiosios Paslapties vizijos tekstas buvo apibrėžtas kaip laiškas, tačiau vizijos iš Trečiosios Paslapties rankraštis (tekstas Nr. 2) nėra parašytas kaip laiškas, kadangi:

1. Nėra niekam adresuotas;
2. Data yra užrašyta pabaigoje, tačiau pagal paprotį, įsigalėjusį Portugalijoje nuo XVII amžiaus, laiškai yra datuojami ne pabaigoje o pradžioje;
3. Tekstas nėra pasirašytas sesers Liucijos, nei kieno nors kito, ir apskritai
4. Yra akivaizdu, kad tai nėra laiškas.

Sesers Liucijos rašytų laiškų kopijos buvo įtrauktos į jos rašytus atsiminimus. Visi tie laiškai turi adresatus, datą ir parašą. Galime suprasti, kad vieno puslapio dokumentas, parašytas 1944 m. sausio 9, yra kažkam adresuotas laiškas (sesuo Liucija pasakė t. Jongenui 1946m. vasarį, kad jį išsiuntė Leirijos vyskupui) ir kad jis buvo pasirašytas sesers Liucijos.

Seseriai Liucijai buvo leista užrašyti Trečiąją Paslaptį laiške arba užrašuose. Nusprendė užrašyti abiejose tose vietose. Anot t. Alonso, sesuo Liucija parašė vyskupui da Silvai 1944 m.: „*Užrašiau tai, ko manęs prašei, Dievas panorėjo man suteikti mažą išbandymą, bet pagaliau tai pasirodė esanti jo valia: [tekstas] yra užantspauduotas voke* ir *yra užrašuose.*" Br. Michel informuoja, kad 1944 m. birželį: „*Regėtoja diskretiškai įteikė vysk. Gurza užrašus, į kuriuos įdėjo taip pat ir voką su užrašyta Paslaptimi. Tą patį vakarą vyskupas atidavė į vysk. da Silvos rankas*".

VIII faktas - išvados

Šis faktas nurodo dviejų tekstų egzistavimą: sesuo Liucija užrašė Trečiosios Paslapties tekstą, kuriame buvo Dievo Motinos žodžiai, vieno puslapio laiške, taip pat užrašė keturis teksto puslapius savo užrašuose - kur aprašė savo viziją. Keturi [s. Liucijos užrašų] teksto puslapiai Vatikano buvo publikuoti 2000 m. birželio 26d., kaip Trečiosios Paslapties rankraštis; aiškiai matyti, kad tai nėra laiškas.

IX faktas - Tekstas Nr. 1 buvo saugomas popiežiaus apartamentuose

Br. Michel pateikia žurnalisto Robert'o Serrou prisiminimą. Žurnalistas, ruošdamas fotoreportažą Vatikane 1957 gegužės 14 (t. y. praėjus maždaug mėnesiui po to, kai Trečiosios Paslapties tekstas buvo perduotas į Romą 1957 m. balandžio 16) pastebėjo, kad Trečiosios Paslapties tekstas yra saugomas Popiežiaus apartamentuose prie pat jo lovos. Br. Michel rašo: „*Dabar žinome, kad vertingas vokas, mons. Cento persiųstas į Romą, nebuvo patalpintas Šventosios Oficijos archyvuose, bet, kad Pijus XII norėjo jį saugoti savo apartamentuose. T. Cailon gavo tą informaciją iš žurnalisto Robert'o Serrou, kuris savo ruožtu gavo ją iš motinos Pasqualinos tokiu būdu: Robert Serrou darė reportažą „Paris Match" Pijaus XII apartamentuose. Ten dalyvavo ir sesuo Pasqualina, apdovanota sveiko proto pojūčiu, kuri vadovavo grupei seserų, užsiimančių popiežiaus namų ūkiu, ir kartais buvusi jo paslapčių patikėtine. Matydamas ant stalo mažą medinį seifą su užrašu* „Secretum sancti Officii" („Šventosios Oficijos Paslaptis"), *žurnalistas paklausė s. Pasqualiną: „Motina, o kas yra tame mažame seife?" Ši atsakė „Tai Trečioji Fatimos Paslaptis". To seifo nuotrauka, kurią čia reprodukuojame, buvo publikuojama „Paris Match" po pusantrų metų".* To seifo nuotrauka buvo publikuota „Paris Match" 1958 spalio 18. Serrou prisiminimų detalės buvo patvirtintos jo laiške, kurį jis nusiuntė br. Michel'iui 1985 sausio 10. Laiške Robert Serrou rašė: „*Tai buvo*

tikslūs sesers Pasqualinos žodžiai, kai rodė man seifą su užrašu „Šventosios Oficijos Paslaptis": „Viduje yra Trečioji Fatimos Paslaptis".

2000m. birželį publikuota Vatikano brošiūra *Fatimos žinia* informuoja, kad Trečioji Paslaptis buvo saugoma pastate, kur įsikūrusi Šventoji Oficija. Arkivysk. Tarcisio Bertone, Tikėjimo doktrinos kongregacijos sekretorius, pasakė: *„Užklijuotas vokas iš pradžių buvo saugomas Leirijos vyskupo. Siekiant užtikrinti geresnę „Paslapties" apsaugą, vokas buvo patalpintas į slaptąjį Šventosios Oficijos archyvą 1957 m. balandžio 4 "*. Anksčiau (t.y. VI dalyje rašiau, kad popiežius Jonas Paulius II perskaitė vieno puslapio dokumentą, kuriame buvo Dievo Motinos žodžiai, 1978 m., o vėliau, 1981 liepos 18. susipažino su keturių puslapių dokumentu, aprašančiu viziją. Kaip buvo tvirtinta VI dalyje, Šventosios Oficijos archyvuose yra pažymėta, kad popiežius Jonas Paulius II paprašė Trečiosios Paslapties 1981 m., bet nėra jokio įrašo, kad būtų paprašęs 1978m., kadangi tuomet jam nereikėjo jos prašyti.

IX faktas - išvados

Išvardinti faktai patvirtina, kad buvo du dokumentai. 1978 m. popiežius Jonas Paulius II perskaitė vieno puslapio laiško tekstą su Dievo Motinos žodžiais, kuris buvo saugomas jo apartamentuose - dėl to jam nereikėjo jos prašyti iš Šventosios Oficijos Slaptojo Archyvo. 1981 liepos 18d. popiežius Jonas Paulius II susipažino su keturių puslapių dokumentu, aprašančiu sesers Liucijos viziją, gautu iš jos užrašų, kuris buvo saugomas Šv. Oficijos pastate - šio teksto jam reikėjo prašyti iš Šventosios Oficijos Slaptojo Archyvo.

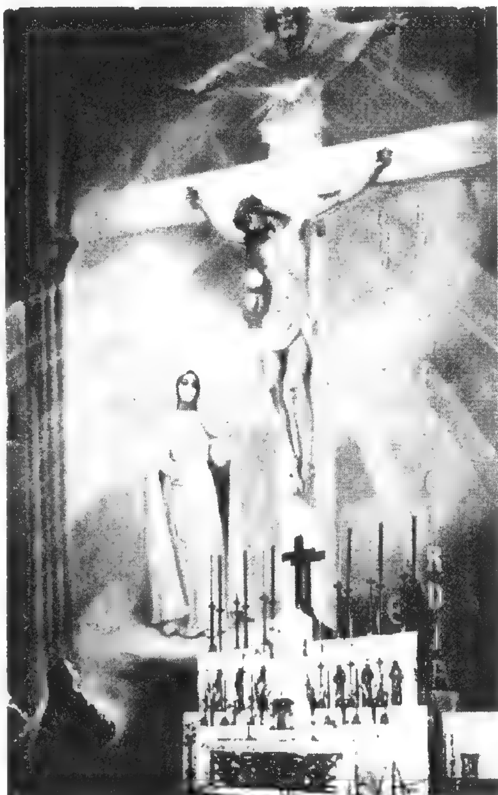
IX faktas - Tekstas Nr. 1 paaiškina viziją

Sesers Liucijos *Ketvirtajame prisiminime* galima perskaityti, kad per Dievo Motinos apsireiškimą Fatimoje 1917 birželio 13d. po to, kai sesuo Liucija paprašė Dievo Motiną, kad paimtų trejetą regėtojų į dangų, Dievo Motina atsakė: „*Taip, Hiacintą ir Pranciškų pasiimsiu netrukus. Tu turi čia pasilikti kiek ilgiau. Jėzus trokšta tavimi pasinaudoti, kad aš būčiau labiau žinoma ir mylima. Trokštu visame pasaulyje įvesti savo Nekaltosios Širdies garbinimą. Kas Jai pasives, tam pažadu išganymą.* Vėliau Sesuo Liucija imasi aprašyti viziją, kurią trejetas regėtojų matė iš karto po to, kai Dievo Motina ištarė aukščiau pateiktus žodžius - žodžius, kurie paaiškina vizijos reikšmę. „K*ai tik Dievo Motina ištarė tuos paskutinius žodžius, praskleidė rankas ir per vieną sekundę pasiuntė į mus tos intensyvios šviesos spindulį. Jame pamatėme save tarsi panardintus Dieve. Hiacinta ir Pranciškus atrodė esą šviesos pluošte kuris kilo į dangų, o aš - tame, kuris buvo nukreiptas į žemę."* Matome, kad Dievo Motina pateikė vaikams viziją, o taip pat ją išaiškino. O Vatikano brošiūroje *Fatimos žinia* galime perskaityti pragaro vizijos aprašymą (paimtą iš sesers Liucijos *Trečiojo prisiminimo*), kurią matė trejetas mažųjų piemenėlių „*Mūsų valdovė parodė mums didžiulę ugnies jūrą, kuri atrodė esanti po žeme. Panardinti į šią ugnį velniai ir sielos, lyg jos būtų peršviečiamos juodos ir bronziškai žioruojančios žmogaus pavidalo anglys, kurios plaukioja šioje ugnyje, blaškomos liepsnų, tai kylančių su dideliais dūmų debesimis, tai krentančių į visas puses kaip žiežirbos, su skausmo bei nevilties šauksmais ir staugimu, kuris mus sukrėtė ir sustingdė ir mes ėmėme drebėti iš baimės. Velniai išsiskyrė baisingais ir šiurpinančiais nežinomų žvėrių pavidalais, juodais bei peršviečiamais. Kaip begalėtume išreikšti dėkingumą mūsų dangiškajai Motinai, kuri anksčiau mus paruošė [tai vizijai], per pirmąjį apsireiškimą žadėdama, kad paims mus į dangų, kitaip būtume numirę iš siaubo ir sukrėtimo."*

Iš karto po to pasakojimo sesuo Liucija mums pateikia Dievo Motinos žodžius, paaiškinančius vizijos reikšmę: „*Jūs matėte pragarą, į kurį eina vargšų nusidėjėlių sielos; kad jas išgelbėtų, Dievas nori pasaulyje įsteigti Mano Nekaltosios Širdies garbinimą. Jei bus daroma*

nevilties šauksmais ir staugimu, kuris mus sukrėtė ir sustingdė ir mes ėmėme drebėti iš baimės. Velniai išsiskyrė baisingais ir šiurpinančiais nežinomų žvėrių pavidalais, juodais bei peršviečiamais. Kaip begalėtume išreikšti dėkingumą mūsų dangiškajai Motinai, kuri anksčiau mus paruošė [tai vizijai], per pirmąjį apsireiškimą žadėdama, kad paims mus į dangų, kitaip būtume numirę iš siaubo ir sukrėtimo."

Iš karto po to pasakojimo sesuo Liucija mums pateikia Dievo Motinos žodžius, paaiškinančius vizijos reikšmę: *„Jūs matėte pragarą, į kurį eina vargšų nusidėjėlių sielos; kad jas išgelbėtų, Dievas nori pasaulyje įsteigti Mano Nekaltosios Širdies garbinimą. Jei bus daroma tai, ką aš jums sakau, daug sielų bus išgelbėta ir įsiviešpataus taika."*

Šventasis atperkančiosios Trejybės paveikslas, vaizduojantis sesers Liucijos 1929 m. Liepos 13 viziją Tuy. Šis paveikslas yra taip pat ir Tradicinių šv. Mišių ir būsimo Rusijos atsivertimo į katalikų Tikėjimą atvaizdas.

Nors vaikai žinojo, ką mato, vis dėlto Dievo Motina pasakė jiems „*matėte pragarą*". Čia vėl galime įsitikinti, kad Dievo Motina ne tik suteikia vaikams viziją, bet taip pat ją paaiškina.

Priešingai aukščiau pateiktiems vizijų aprašymams, bei juos atitinkantiems Dievo Motinos žodžiams, 2000 m. birželio 26d. išleistoje Vatikano brošiūroje *Fatimos žinia* randame tiktai vizijos aprašymą: „ *Po dviejų dalių, kurias jau išaiškinau, Dievo Motinos kairėje, truputį aukščiau, regėjome angelą, kuris dešinėje rankoje laikė liepsnomis žaižaruojantį kalaviją. ... Po abiem kryžiaus skersinio galais buvo du angelai, jie turėjo rankose po krištolinę šlakstyklę, į kurią rinko kankinių kraują ir šlakstė juo keliaujančias pas Dievą sielas.*

2000 m. birželio 26 Vatikano publikuotame Fatimos Trečiosios Paslapties rankraštyje nėra Dievo Motinos žodžių.

Aš rašau paklusdama tau, mano Dieve, kurs liepi man taip daryti per Jo Ekscelenciją Leirijos vyskupą ir per Tave, Švenčiausioji Motina, ir mane.

Po dviejų dalių, kurias jau išaiškinau, Dievo Motinos kairėje, truputį aukščiau, regėjome angelą, kuris dešinėje rankoje laikė liepsnomis žaižaruojantį kalaviją. Jis taip skleidė liepsnas, jog atrodė - uždegs pasaulį; bet susilietusios su puikumu, kurį iš savo dešinės rankos į jį spinduliavo Dievo Motina, išnykdavo. Rodydamas į žemę dešine ranka, angelas garsiai suriko: „Atgailos, atgailos, atgailos!" Išvydome begalinę šviesą, kuri yra Dievas, panašiai kaip žmonės pasirodo veidrodyje praeidami priešais jį, baltai apsirengusį vyskupą. Mums pasirodė, kad tai buvo Šventasis Tėvas. Kiti vyskupai, kunigai, tikintieji vyrai ir moterys lipo į statų kalną, kurio viršūnėje stovėjo didžiulis grubiai tašyto kamieno kryžius, tarsi iš kamštinio ąžuolo su žieve. Prieš ten ateinant, Šventasis Tėvas praėjo pro didelį pusiau apgriuvusį, pusiau griūvantį miestą. Svyruodamas, nuliūdintas skausmo ir vargo, jis meldėsi už negyvų kūnų, kuriuos rasdavo savo kelyje, sielas. Pasiekęs kalno viršūnę, klūpėdamas didžiojo kryžiaus papėdėje, jis buvo nužudytas grupės kareivių, kurie šaudė į jį kulkomis ir strėlėmis, taip vienas po kito žuvo vyskupai, kunigai, tikintieji vyrai ir moterys bei įvairūs skirtingų sluoksnių ir pareigybių žmonės. Po abiem kryžiaus skersinio galais buvo du angelai, jie turėjo rankose po krištolinę šlakstyklę, į kurią rinko kankinių kraują ir šlakstė juo keliaujančias pas Dievą sielas.

X faktas - išvados

Kurgi yra Dievo Motinos žodžiai? Jei Dievo Motina nepasakė nieko paaiškinti vizijai, tai šis faktas visiškai neatitinka panašių situacijų per visą Fatimos apsireiškimą. Taip pat nesutampa su įrodymais, kuriuos prieš tai pateikiau I skyrelyje. Jei mokomoji valdžia, t. y. Popiežius, nepateikia privalomo vizijos aiškinimo (o jis iš tiesų nepateikia, t.y. galimi ir kitokie paaiškinimai) - ir jeigu negavome malonės, kad patys suprastume tos vizijos reikšmę, tai yra dar viena priežastis tikėti, kad Dievo Motina mums išaiškino Trečiąją Fatimos Paslaptį! Teologiniame komentare kard. Ratzingeris parašė: „mes tik bandome suteikti platesnį pagrindą tai interpretacijai pagal iki šiol priimtus kriterijus".

Kard. Ratzingeris spaudos konferencijos metu taip pat patvirtino, kad vizijos interpretacija nėra pateikiama kaip privaloma. 2000 m. Liepos 1 „The Washington Post" pranešė: „Kard. Ratzinger, paprašytas pakomentuoti aplinkybes, kuriomis Popiežius perskaitė vizijos tekstą, tvirtino, kad neegzistuoja „jokia oficiali interpretacija" ir kad pats tekstas nėra dogma".

Išvada

Susumuojant reikia pasakyti, kad įrodymai, pagrindžiantys dviejų dokumentų egzistavimą, yra labai įtikinantys.

Pirmasis dokumentas - tai keturių puslapių rankraštis, turintis 62 teksto eilutes, nukopijuotas iš įrašų sesers Liucijos užrašų knygelėje ir parašytas ne kaip laiškas, tekstas aprašantis viziją, kurią matė; jame nėra jokių Dievo Motinos žodžių. Tekstas buvo sesers Liucijos parašytas 1944 m. sausio 3d. ir perduotas Šventajai Oficijai 1957 m. balandžio 4d.; popiežius Jonas Paulius II perskaitė jį 1981 m. liepos 18d. (tačiau šis tekstas neįkvėpė jo pašvęsti pasaulio Nekaltajai Marijos Širdžiai, kas įvyko 1981 m. birželio 7d.). Tekstas buvo saugomas Šventosios Oficijos pastate ir Vatikano publikuotas 2000 m. birželio 26.

Antrasis dokumentas - tai vieno puslapio apie 25 teksto eilučių ilgio laiškas, kuriame užrašyti Dievo Motinos žodžiai. Tas tekstas buvo s. Liucijos pabaigtas 1944 m. sausio 9d. (ar prieš pat tą datą) ir perduotas Vatikanui 1957 m. balandžio 16d. bei perskaitytas popiežiaus Jono Pauliaus II 1978 m. Jis

įkvėpė popiežių pašvęsti pasaulį Nekaltajai Marijos Širdžiai 1981 m. birželio 7d. Laiškas buvo saugomas prie Popiežiaus lovos ir iki šiol nėra Vatikano publikuotas.

[1] Brolis *Michel de Sainte-Trinite* (Đvenèiausiosios Trejybës Mykolas). Fatimos ekspertas, monumentaliø darbø ta tema autorius (red. past.).
[2] Visi paryškinimai - autoriaus („**Pulkim ant keliu**" red. past.).

Pagal „The Fatima Crusader" Nr. 64, 2000 vasara

Tėvas Michel Simoulin

Ar „gerasis Popiežius" buvo geras Popiežius?

Tęsinys iš Nr.10

„Šiais laikais blogio dvasia, kuri niekada nepasitraukia, dvigubina savo pajėgas kovoje prieš Šventąją Bažnyčią ir prieš kiekvieną drausmingą žmonių bendruomenę, prieš Patį Dievą ir prieš Kristų. Jos prieš mus kurstomas pyktis atrodytų grėsmingai pra-našaujantis, kad blogio pergalė netoli, jeigu mes nežinotume, jog Bažnyčia išliks iki laikų pabaigos ir ši kova baigsis Dievo pergale ir Jo Bažnyčios triumfu. Tuo tarpu blogio dvasia skleidžia pražūtį, o jos aukų yra daugybė: tie, kurie negalvodami leido jai save nugalėti, ištremti, pavergti; taipogi nukentėjusieji - tiesa laimingi, bet sielvartaujantys yra ir tie, kurie atkakliai bei ištvermingai saugo Šventąją Dievo vaikų laisvę, tačiau tik herojiškų pastangų kaina." (Popiežiaus Pijaus XII kalba Prancūzijos jaunimui,

1947 m. balandžio 7 d.)

„Reikia atkurti iš pagrindų visą pasaulį, jį reikia transformuoti iš laukinės būklės į žmogišką, iš žmogiškos į dievišką, kitaip sakant - pagal Dievo troškimą. Pakeisti žmonijos raidos kryptį prašo milijonai žmonių, ir į Kristaus Bažnyčią yra žiūrima kaip į tikrąjį ir vienintelį vairininką; tik ji žmogaus laisvės atžvilgiu yra pajėgi vadovauti tokiam didžiam užmojui; Jos vadovavimo yra maldaujama atvirais žodžiais ir dar labiau jau pralietomis ašaromis, dar neužgijusiomis žaizdomis, atkreipiant dėmesį į milžiniškus kapinynus, kuriais organizuota ir ginkluota neapykanta nusėjo visus žemynus." (Popiežiaus Pijaus XII kalba tikintiesiems Romoje, 1952 m. vasario 10 d.)

„O neklauskite Mūsų, kas yra priešas, nei kokiais drabužiais jis apsirengęs. Jis yra visur ir tarp visų; jis moka panaudoti prievartą ir klastą. Šiais paskutiniaisiais laikais jis mėgino suorganizuoti Mistinio Kristaus Kūno vienovės intelektualinį, moralinį ir socialinį skilimą. Jis renkasi prigimtį be gailestingumo; protą be tikėjimo, laisvę be valdžios; kartais valdžią be laisvės. Tai priešas, kuris nuolat darėsi vis konkretesnis, o jo begėdiškumas skatino dar labiau stebinančius teiginius: Kristus - taip, Bažnyčia - ne. Po to: Dievas - taip, Kristus - ne. Galiausiai bedieviškas klyksmas „Dievas mirė"; dar daugiau „Dievo niekada nebuvo". Ir taip mėginama sukurti pasaulio struktūrą remiantis pagrindais, kuriuos mes neabejodami nurodome kaip svarbiausius dalykus, sukeliančius grėsmę visuomenei: ekonomika be Dievo, įstatymai be Dievo, politika be Dievo. Priešas dėjo daug pastangų ir padarys viską, ką galės, kad Kristus taptų svetimu universitetuose, mokyklose, šeimoje, teisėtvarkos institucijose, įstatymų leidybos veikloje, tarptautinėse organizacijose, kur sprendžiamos taikos ir karo problemos." (Popiežiaus Pijaus XII kalba Italijos Katalikų veikimo organizacijos nariams, 1952 m. spalio 12 d.).

Verta prisiminti Trečiąją Fatimos paslaptį, kurią Popiežius Roncalli skaitė 1959 metais ir buvo tikimasi, kad 1960 metais jis ją paskelbs viešai. Neseniai Vatikano paskelbtame paslapties tekste niekur nesakoma, kad dabar viskas geriau negu anksčiau.

„Aš atėjau prašyti pašvęsti Rusiją mano Nekaltajai Širdžiai ir Atsilyginimo už nuodėmes Komuniją kiekvieną pirmą mėnesio šeštadienį. Jeigu jūs išpildysite mano prašymą, Rusija bus atversta ir ten bus taika; jeigu ne, ji išplatins savo paklydimus po vis pasaulį, sukeldama karus ir Bažnyčios

persekiojimus; geros valios žmonės bus kankinami. Šventasis Tėvas turės daug kentėti, kelios tautos bus sunaikintos; galiausiai mano Nekaltoji Širdis triumfuos. Šventasis Tėvas pašvęs Rusiją Mano Nekaltajai Širdžiai, o pasauliui bus suteiktas ramybės metas." (Fatimos Dievo Motina, 1917 m. liepos 13 d.).

Antroji Popiežiaus Jono XXIII prielaida, kuria jis pagrindė pirmąjį sofizmą, yra tokia: „Šiandien Bažnyčiai nebedaroma kliūčių". Jis pats taip sako:

„Tai lengvai išryškės, jeigu mes dėmesingai pažvelgsime į šiuolaikinį pasaulį, kuris taip užsiėmęs politika ir ekonominės santvarkos prieštaravimais, jog neranda laiko rūpintis dvasine tikrove, kuri yra Bažnyčios Mokymo rūpestis. Be abejonės, toks veikimo būdas nėra teisingas, ir pagrįstai turi būti jam nepritarta. Tačiau negalima paneigti, kad šios naujos modernaus gyvenimo aplinkybės turi vien privalumą: išnyko daugybė ankstesnių kliūčių, kuriomis šio pasaulio vaikai varžė Bažnyčios veiklos laisvę. Iš tiesų, užtenka tik paviršutiniškai pavartyti bažnytinės istorijos puslapius, ir pasidaro akivaizdu, kaip tie patys Ekumeniniai Susirinkimai, nors būdami tikrai šlovingais Katalikų Bažnyčios pasiekimais, dažnai vykdavo lydimi ypač rimtų sunkumų ir kančių dėl perdėto pasaulietinės valdžios kišimosi....Šiuo atžvilgiu mes jums prisipažįstame, kad jaučiame gilų sielvartą dėl to, kad tiek daug vyskupų, mums taip brangių, šiandien atkreipia dėmesį

Paskutinis istorijoje Popiežius paskelbtas šventuoju - Pijus X, iškilmingai pasmerkęs šių laikų materialistinį ateizmą.

tuo, kad jų čia nėra, nes jie yra įkalinti už ištikimybę Kristui, arba jiems sukliudyta kitokiais suvaržymais. Mintis apie juos skatina mus kuo karščiausiai melstis Dievui.

Vis dėlto šiandien mes matome, turėdami didelių lūkesčių ir jausdami begalinę paguodą, kad Bažnyčia, pagaliau išlaisvinta nuo gausybės pasaulietinio pobūdžio kliuvinių, kurie jai trukdė praeityje, gali iš šios Vatikano Bazilikos, tarsi iš antrojo apaštališkojo sosto, per jus kaip tarpininkus, prabilti skambiu balsu, iškilniai ir didingai." (Popiežius Jonas XXIII, Susirinkimo atidarymo kreipimasis, 1962 m. spalio 11 d.).

Priešingai, atrodo, kad popiežius Jonas XXIII čia giria Bažnyčios atskyrimą nuo valstybės, kurį popiežius Pijus IX įvertino kaip klaidingą principą Klaidų Sąraše (*Syllabus errorum* - 1864 m. gruodžio 8 d.), t.y., maždaug šimtu metų anksčiau, nei popiežius Jonas XXIII buvo išrinktas į Popiežiaus sostą. Pagrįsdamas motyvus, dėl kurių į liturginius Bažnyčios metus buvo įvesta Kristaus Karaliaus šventė, popiežius Pijus XI rašė:

„[Nes] visi žmonės, visi kartu ar individualiai, yra Kristaus valdžioje. Jame yra individo išgelbėjimas, jame yra visuomenės išgelbėjimas.... Tad jeigu tautų valdovai nori išsaugoti autoritetą, skatinti ir kelti savo šalių gerovę, jie neapleis valstybinės pareigos gerbti ir paklusti Kristaus valdžiai." (*Quas Primas*, 1925 m. gruodžio 11 d.)

Atrodytų, kad Popiežius Jonas XXIII, taip palankiai išgyręs esančią tvarką, tiesiog džiūgauja prisiminęs, jog jau nebėra jokio pasaulietinio pobūdžio kliuvinio , kuris varžytų Bažnyčios laisvę.

Atsakymai į Popiežiaus Jono Pirmojo sofizmo Pirmąją ir Antrąją prielaidas

Prisiminkime 1962 metus. Komunizmas niokoja pasaulį. 1961 metų rugsėjį buvo pastatyta Berlyno siena. 1962 metų spalį, praėjus savaitei po Popiežiaus Jono XXIII Atidarymo kalbos, Karibų jūros baseine prasidėjo Kubos raketų krizė. Ir Susirinkimo metu šimtai susirinkimo Tėvų primindavo komunizmo pavojų. Svarstant Pastoracinės konstitucijos *Gaudium et Spes* projektą apie Bažnyčios buvimą ir veiklą šiuolaikiniame pasaulyje, jie

reikalavo oficialiai pasmerkti komunizmą. Pavyzdžiui, Airijos arkivyskupas Williamas Lonway pareiškė:

Projekte ... nekalbama apie Bažnyčios persekiojimą kai kuriose šalyse: gali būti argumentuojama, kad tai priverstinis tylėjimas, nenorint nutraukti dialogą su ateistais, tačiau bet kokiam dialogui būtina pagrindinė sąlyga: tiesa ir nuoširdumas.

Ukrainos arkivyskupas Maksimas Hermaniukas jam pritarė: Apgailėtina būtų, jeigu taptų užmirštas Tikėjimo kankinių ir išpažinėjų liudijimas .

Vokietis Joseph Stimpfle kvietė Susirinkimą parodyti daugiau drąsos ir klausė:

Argi įmanoma likti ramia sąžine, kai stengiamasi nekalbėti ir netgi neužsiminti apie marksizmo reiškinį, kuris šiandieninei žmonijai kelia realų ir grėsmingą pavojų, o jo atžvilgiu Susirinkimas skelbia norįs tęsti pastoracinę veiklą?

Italijos prelatas Barbieri kalbėjo:

Daugeliui tikinčiųjų atrodytų skandalinga, jeigu Susirinkimas pasirodytų bijąs pasmerkti didžiausią mūsų laikų nusikaltimą - mokslinį ir praktinį ateizmą, moralinėje ir dvasinėje plotmėje dar pavojingesnį pasekmėmis nei atominė bomba.

Argentinos kardinolas Bolatti pareiškė:

Projektas, kuriame yra daug pagirtinų svarstymų ir kur sprendžiamas reikšmingos ir svarbios problemos, dėl nepaaiškinamų priežasčių apeina komunizmo reiškinį. Netgi nusprendus nekreipti dėmesio į politinius ir ekonominius sistemos aspektus, neįmanoma tylomis apeiti tos ideologijos, kuri daro tokį grėsmingą poveikį visos žmonijos gyvenimui. Komunizmas valdo beveik pusę pasaulio ir grasina kitai pusei....Tai didžiausias mūsų laikų pavojus. ... Būtina atvirai pareikšti, kad komunizmas yra absoliučiai priešiškas krikščionybei.

Tęsinys kitame Nr.

ŠV. PIJAUS X BROLIJOS LEIDINIAI RYTŲ EUROPAI

Lietuvių kalba:

„Pulkim ant kelių". Šv. Pijaus X Kunigų Brolijos Informacinis leidinys Lietuvai.

Rusų kalba:

„Молись за нас" ежеквартальный журнал.
„Покров", альманах Российских католиков.
„20 лет после церковного собора. Положение Церкви в свете Фатимы." О. Ф. Шмидбергер, 32 р.
„Бомбы замедленного действия Второго Ватиканского Собора." О. Ф. Шмидбергер, 32 р
„Экон. Крестовой поход". О духовном кризисе Церкви и деятельности Братства Св. Пия X, 34 р.
„Дорога в ад". Доклад о рок-музыке, 72 р.

Lenkų kalba (Leidykla „Te Deum"):

„Zawsze Wierni", Šv. Pijaus X Kunigų Brolijos leidinys. Išeina 6 kartus per metus.
„Oni jego zdetronizowali". Abp. M. Lefebvre, 235 p.
„Kapùañstwo katolickie". ks. F. Schmidberger, 72 p.
„Przekazaùem co otrzymaùem", ks. F. Schmidberger, 73 p.
„Hoc est enim corpus meum", ks. Stephan Maessen, 128 p.
„Ruch Charyzmatyczny", ks. Karl Stehlin, 62 p.
„Msza Úwięta", ks. Feliks Cozel T. J., 208 p.
„Koscioù przesiąknięty modernizmem. Abp. M. Lefebvre.
„Kryzys w Koúciele". Bp. Fellay.
O komunii ne ręke i podobnych naduêyciach.
Kazania. Abp. Lefebvre.
„Jezus Król Miùosci. Ojciec Mateo

Úwięty Atanazy - obrońca wiary.
Katechyzm o kryzysie w Koúciele. O. Matthias Gaudron.
Ona zetrze gùowę twoją. Rozwaêania maryjne. O. Robert Mäder.
Jestem katolikiem. Rozwaêania antyliberalne. O. Robert Mäder.
Droga krzyêowa. Rozwaêania wielkopostne. O. Robert Mäder.
Serce naszej wiary. Rozwaêania o Mszy Úwiętej. O. Robert Mäder.
Chrystus Król. O. Robert Mäder.
Katechyzm Maryjny. O. Gabriel Roshini

Popiežių enciklikos:
Ojca Úw. Piusa XI „*Mortalium Animos*" o popieraniu prawdziwej jednoúci religii.
Ojca Úw. Leona XIII „*Humanum genus*" przeciwko masonerii.
Ojca Úw. Piusa XI „*Quas primas*" o ustanowieniu úwięta Pana Naszego Jezusa Chrystusa Króla.
Ojca Úw. Leona XIII „*Immortale Dei*" o pañstwie chrzeúciañskim.
Ojca Úw. Piusa X „*Pascendi Dominici gregis*" o zasadach modernistów.
Ojca Úw. Piusa XII „*Mediator Dei*" o liturgii.
Ojca Úw. Piusa XII „*Mystici Corporis*" o Koúciele, Mistycznym Ciele Chrystusa.
Ojca Úw. Piusa XII „*Summi Pontificatus*" pod znakiem Chrystusa Króla.
Ojca Úw. Piusa XI „O maùêeñstwie chrzeúciañskim".
Ojca Úw. Piusa XI „*Miserentissimus Redemptor*" o wspolnym naszym obowiązku wynagradzania Najúwięt-szemu Sercu Jezusowemu.
Ojca Úw. Piusa XI „*Divini illius Magistri*" o crzeúciañskim wychowaniu mùodzieêy.
Ojca Úw. Piusa XII „*Humani generis*" o pewnych faùszywych poglądach zagraêających samym podstawom nauki katolickiej.
Ojca Úw. Leona XIII „*Satis cognitum*" o jednoúci Crystusowego Koscioùa Katolickiego.

NORINTYS PAREMTI KATALIKŲ TRADICIJOS ATGAIVINIMĄ LIETUVOJE GALI SIŲSTI AUKAS ADRESU:

Goštauto g. 3-4 Vilnius, Ignui Šukiui.

NET NEDIDELĖ TAVO AUKA GALI **PRIARTINTI NEKALTOSIOS MARIJOS ŠIRDIES TRIUMFĄ!**

Vyriausiasis redaktorius *kun. Karl. Stehlin*

Redakcijos adresas: Goštauto 3-4, Vilnius

Tel/Fax: *(822) 625836*

Elektroninis paštas: **sspx@takas.lt**

Interneto puslapis (lenkų kalba):

http://piusx.org.pl

Spausdino UAB „Gelspa“, Mindaugo g. 12/14, LT-2600 Vilnius. Užs. 14.

